

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 📠: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRPS/8/2011/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

176/2011. (VI. 22.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2011. január 3-án előterjesztett **panaszát** a 2011. június 22-én – dr. Kozma Ákos elnökhelyettes, testületi tag és dr. Féja András testületi tag távollétében – tartott zárt ülésén hozott döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a Nagyatádi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2011. január 3-án, elektronikus úton terjesztette elő panaszbeadványát, amelyet 2011. január 20-án írásban is megerősített.

1) Előadása szerint a rendőrség a lakásán házkutatást foganatosított 2010. december 7-én, amelynek során az eljáró rendőrök – különösen P. B.– sértő hangnemet alkalmaztak, illetve kijelentéseket tettek. A panaszos sérelmezi továbbá, hogy a felmutatott házkutatási engedély nem az ő lakására vonatkozott, így az eljárási cselekmény végrehajtása mindenképpen jogszerűtlennek minősül.

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

2) A Testület 2011. január 11-én levélben hívta fel a panaszost, hogy beadványát aláírásával erősítse meg és a feltett kérdésekre válaszolva egészítse ki. A panaszos válaszlevelében a következőket adta elő.

2010. december 7-én reggel a rendőrség házkutatást tartott a lakásán, amelynek során az egyik rendőr, P. B. hazugnak nevezte, és az egész lakását felforgatta, ami a panaszos számára rendkívül megalázó volt.

Aznap délután a rendőrök újabb házkutatást tartottak, amelynek során a panaszos illatszereit és zálogpapírjait is lefoglalták annak ellenére, hogy álláspontja szerint azoknak semmi közük nem volt a házkutatás alapjául szolgáló ügghöz. A panaszost ennek következtében 58 000 Ft-ra büntette a zálogház. A panaszos meglátása szerint a rendőrök majdnem mindent elvittek, amit csak megláttak. Hiába hivatkozott arra, hogy a termékeket a boltban vásárolta, P. B. azt válaszolta, hogy hazudik, azok bűncselekményből származnak. A panaszos a házkutatás során lefoglalt dolgait az eltelt időben nem kapta vissza. A termékek visszaszerzése érdekében kéri a Testület közreműködését.

Elmondása szerint az iraton, amit a házkutatás alkalmával bemutatnak neki, nem az ő, hanem a szomszéd lakás címe állt. A szomszéd lakásban az élettársa lakott, aki azonban már a sérelmezett események idején is előzetes letartóztatásban volt.

Hozzáfűzi, hogy több éve vesz részt élettársával együtt lombikbébi programban, számos műtéten estek át, és kérelmet kívánnak benyújtani a bíróságra azért, hogy élettársa előzetes letartóztatása helyett a házi őrizetet engedélyezzék.

3) Mivel a panaszos által leírtak továbbra sem tartalmaztak elegendő információt az ügy alapos felderítéséhez, a Testület újabb levélben fordult a panaszoshoz, és kérdéseket tett fel a rendőrök által a házkutatás során alkalmazott hangnemmél és bánásmóddal kapcsolatosan.

A levélre azonban jelen állásfoglalás kialakításáig a panaszostól válasz nem érkezett.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatók.

1) P. B. r. tzls. 2011. április 13-án az alábbi tartalommal készítette el a panaszolt eseményekkel összefüggésben jelentését.

Előadása szerint 2010. december 7-én valóban két alkalommal volt jelen házkutatásnál a panaszos lakásában készenlétes nyomozóként. A két házkutatásra a panaszos élettársával szemben felmerült bűncselekményi gyanú miatt volt szükség. Az eljárási cselekmény mind a két alkalommal P. A. r. ftörm., bűnügyi technikus közreműködésével zajlott. Az első házkutatás alapjául szolgáló ügyben a panaszos élettársát a rendőrség több rendbeli sikkasztás elkövetésével gyanúsította meg, és az eljárási cselekmény egy laptop felkutatására irányult. A házkutatás részben eredményre vezetett, az eljárás keretében az élettársat őrizetbe is vették. Második alkalommal a házkutatásra azért volt szükség, mert egy másik eljárásban annak

gyanúja merült fel, hogy a panaszos élettársa bolti betörésből származó ingóságokat (pl.: cigaretta, alkohol, kozmetikumok stb.) rejteget. Az első esetben az eljárási cselekmény végrehajtására határozattal került sor, míg a második esetben, a késedelem veszélyére tekintettel határozat nélkül, halaszthatatlan nyomozási cselekményként. Mindkét házkutatás alkalmával szabályszerű jegyzőkönyv készült a helyszínen, amelyek a kényszerintézkedést elszenvedő személy, vagyis a panaszos nyilatkozatait is tartalmazzák a házkutatás tényére, illetve a módjára vonatkozóan.

A házkutatások kezdetén a törzsszázlós a kiléte igazolását követően közölte az eljárási cselekmény célját és azt, hogy amennyiben a keresett dolgokat a panaszos önként átadja, úgy a cselekmény lefolytatására nem kerül sor. Miután a panaszos első alkalommal a felszólításnak eleget tett, a bizottság a lakás további átvizsgálását mellőzte, a második esetben azonban a panaszos a felszólításnak nem tett eleget, ezért szükségessé vált a házkutatás fogatosítása. A panaszos egyik esetben sem élt panasszal a házkutatás ténye vagy módja ellen.

A törzsszázlós utal rá, hogy a nyomozások elrendelésekor nem merült fel arra vonatkozó adat, hogy a két bűncselekmény elkövetésével azonos személy gyanúsítható, így az első házkutatás alkalmával a rendőröknek nem állt módjukban ellenőrizni, hogy a bolti lopásból származó ingóságok a lakásban feltalálhatóak-e. Amennyiben már az első házkutatáskor rendelkezésre állt volna valamennyi szükséges információ, csak egy cselekmény elvégzésére került volna sor. Azt azonban semmi nem tiltja, hogy egy adott címen egy napon több házkutatást fogatosítsanak. Az előírás a végrehajtás módja kapcsán csupán annyi, hogy azt az érintettek kíméletével, lehetőség szerint a nap 6. és 22. órája közötti időben kell végrehajtani, és ezen elvárást a nyomozó hatóság a konkrét esetekben teljesítette.

Megítélése szerint ugyanakkor mindkét eljárási cselekmény végrehajtása jogszerű és szakszerű volt. A felesleges károkozást, valamint az érintettek magánéletével kapcsolatos, de az ügygel össze nem függő körülmények megismerését a rendőrök kerültk, így a szekrényajtók nyitását, a fiókok kihúzását és kiürítését az együttműködően viselkedő panaszos végezte rendőri ellenőrzés mellett.

Kijelenti a törzsőrmester azt is, hogy az intézkedés során mindvégig határozott, de kulturált hangnemet használt, véleményét nem közölte, sértő megjegyzéseket nem tett. Sérelmezi ezért a panaszos valóságnak nem megfelelő állításait – különösen mivel azokat a fegyelmi jogkort gyakorló felettese előtt adta a panaszos elő –, amely kijelentések megítélése szerint hivatalból üldözendő hamis vádnak is minősülhetnek.

A panaszos előadásával kapcsolatban a r.tzls a következőket adta elő: nem igaz, hogy felforgatta a panaszos lakását és az sem, hogy rá vagy az élettársára sértő megjegyzéseket tett volna. A zálogjegyek lefoglalásával kárt nem okozott, ugyanis azok már a házkutatás időpontja előtt lejártak, továbbá mivel azokról a panaszos kérésére még a házkutatás napján fénymásolatot adott ki. A kozmetikumok vonatkozásában a törzsőrmester előadja, hogy a panaszos valóban utalt rá, hogy a termékeket ő vásárolta, de a betörés során jelentős mennyiségű, a lefoglaltakkal egyező márkájú kozmetikumot is eltulajdonítottak, így az áruk eredetének hitelt érdemlő igazolása nélkül a lefoglalástól nem lehetett eltekinteni. Azt ugyanakkor egyértelműen közölte a panaszossal, hogy amennyiben megállapítást nyer, hogy a lefoglalásra került dolgok nem bűncselekményből származnak, a lefoglalást a hatóság megszünteti, és elrendeli a lefoglalt termékek visszaszolgáltatását.

A második házkutatás alkalmával a törzsőrmester arra is lehetőséget biztosított a panaszosnak, hogy még a jegyzőkönyv aláírása előtt felvegye a kapcsolatot egy ügyvéddel, és tanácsot kérjen tőle. A törzsőrmester a telefonbeszélgetésnél jelen volt, így tudomással bír arról, hogy az ügyvéd a panaszosnak azt tanácsolta, ha sérelmezi az intézkedés tényét vagy módját, a jegyzőkönyvben jelezze panaszát. A panaszos ennek ellenére nem kérte sérelmei jegyzőkönyvi rögzítését, így érthetetlen a rendőr számára, hogy utóbb miért állít a panaszbeadványban valótlan dolgokat.

2) A nyomozati cselekményeknél jelen volt P. A. r. ftórm. 2011. április 14-én készített jelentésében a következők szerint nyilatkozott.

2010. december 7-én két házkutatáson vett részt a panaszos lakásában. Az eljárás vezetője mindkét cselekménynél P. B. r. tzls. volt, a házkutatást elszenvedő személy pedig a panaszos. Az eljárási cselekményeknél a főtörzsőrmester bűnügyi technikusként volt jelen, feladata volt fényképfelvételeket készíteni a házkutatásról, a lefoglalásról, valamint a lefoglalt tárgyakról.

A házkutatások alkalmával, P. B. r. tzls. közölte a panaszossal, hogy miért, milyen ügyben kerül sor a nyomozati cselekményre és hogy a rendőrség milyen tárgyakat keres, felszólította továbbá a panaszost, hogy ezeket a tárgyakat adja elő, mutassa meg. A panaszos mindkét alkalommal együttműködő magatartást tanúsított, személyes tárgyai átvizsgálását maga végezte el P. B. r. tzls. felügyelete mellett.

A házkutatások eredményre vezettek, azok során a panaszos egyik esetben sem élt panasszal.

A főtörzssászlós megjegyzi, hogy P. B. r. tzls. mindkét cselekménynél kulturáltan beszélt és viselkedett. Utal továbbá arra is, hogy a második házkutatás során, a jegyzőkönyv megírása előtt a panaszos felhívott egy ügyvédet, akinek elmondta, hogy aznap már másodszor végeznek nála házkutatást a rendőrök, amire az ügyvéd tájékoztatta, hogy a rendőrök eljárása miatt panasszal élhet. A panaszos ennek ellenére nem terjesztett elő panaszt.

3) H. r. alezredes, a Nagyatádi Rendőrkapitányság vezetője parancsnoki kivizsgáló jelentésében a fentiekén túl az alábbiakat rögzítette.

A sérelmezett eseményeknél jelen volt rendőrök nyilatkozatait tartalmazó rendőri jelentések ismeretében a kapitányságvezető megállapíthatónak tartja, hogy a panaszos által előadottak nem felelnek meg a valóságnak. A panaszos lakását ugyanis a rendőrök bevallásuk szerint nem forgatták fel, és a panaszosra, illetve élettársára sem tettek sértő megjegyzéseket. A zálogjegyek lefoglalásával nem okoztak továbbá kárt, ugyanis azok már a házkutatás időpontja előtt lejártak, ugyanakkor a jegyekről a panaszos kérésére a rendőrök még a házkutatás napján fénymásolatot adtak ki. A kozmetikumok kapcsán pedig megállapítható, hogy a panaszos valóban jelezte, hogy azokat ő vásárolta, de a vizsgált bolti betörés során jelentősebb mennyiségű, a lefoglaltakkal egyező márkájú kozmetikumot is eltulajdonítottak, így a termékek eredetének hitelt érdemlő igazolása nélkül a lefoglalástól nem lehetett eltekinteni. P. B. r. törzssászlós pedig közölte a panaszossal, hogy amennyiben megállapítást nyer, hogy a lefoglalt dolgok nem bűncselekményből származnak, azok lefoglalását a hatóság megszünteti, és a visszaadásuk iránt intézkedik. Ez utóbbi házkutatás alkalmával P. B. r. törzssászlós arra is lehetőséget adott a panaszosnak, hogy a jegyzőkönyv befejezése és

aláírása előtt beszéljen egy ügyvéddel, aki a panaszossal közölte, hogy panasszal élhet a házkutatások ténye, módja ellen. A panaszos ennek ellenére az intézkedések foganatosításának helyszínén nem tett panaszt, amely tény a rendőrök jegyzőkönyvben is rögzítették. Megállapítható továbbá a kapitányságvezető véleménye szerint, hogy ha már az első házkutatáskor rendelkezésre álltak volna a bolti betöréssel kapcsolatos adatok, a második házkutatás szükségtelen lett volna. A hatályos szabályozás azonban nem tiltja, hogy egy adott címen egy nap akár több alkalommal is házkutatást végezzen a hatóság, az előírás csupán annyi, hogy azt az érintettek kíméletével, lehetőség szerint a nap 6. és 22. órája közötti időben kell végrehajtani, és ezen elvárást a nyomozó hatóság a konkrét esetben teljesítette.

III.

A Testületnek a panaszos beadványával összefüggésben először azt kellett megvizsgálnia, hogy a panaszosi sérelmek köréből melyek vizsgálatát végezheti el, és hogy ezek tekintetében nem minősül-e elkésztnek a panasz.

a) A Testület eljárását a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) a IX. fejezetében, a Jogorvoslatok alcím alatt szabályozza. Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az, „akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette [...] kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálja el”.

A fent idézett rendelkezés alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat-csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, löfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.),

tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A konkrét esetben egyértelműen megállapítható, hogy a panaszos sérelmeinek túlnyomó része folyamatban lévő büntetőeljárások keretében végrehajtott eljárási cselekményekkel – a lakásán foganatosított házkutatásokkal és lefoglalással – függ össze. Mivel a büntetőeljárásban közreműködő hatóságok tevékenységét – így a házkutatás és a lefoglalás szabályait – nem az Rtv., hanem a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) szabályozza, ezen magatartásokat a fent utalt hatásköri szabályok alapján a Testületnek nincs módja vizsgálni. Arra vonatkozóan azonban, hogy a rendőri tevékenységgel szemben – végezzék bár egy büntetőeljárás keretében, vagy más jogszabály alapján – milyen általános követelmények érvényesülnek (így pl. milyen hangnemet kell alkalmazniuk a rendőröknek), elsősorban az Rtv. tartalmaz előírásokat, és azok megsértésével kapcsolatban az Rtv. biztosít hatékony jogorvoslatot, így a Testület vizsgálata körébe vonta a panaszos azon kifogását, miszerint az intézkedő P. B. r. tzls. a házkutatás során őt hazugnak nevezte.

A fentiek alapján a Testület a házkutatás tényével és jogalapjával kapcsolatos panaszosi kifogásokat hatáskör hiányában nem vizsgálta, a panaszosi sérelmek köréből a házkutatás foganatosításának módjára, és azon belül az eljáró rendőrök által használt hangnemre vonatkozó panaszrészről azonban érdemi vizsgálat alá vonta.

b) Az Rtv. 93. §-ának (1) bekezdése értelmében „a Testülethez a panaszt az intézkedéstől, ha pedig a panasz előterjesztője az őt ért jogsérelemről később szerzett tudomást, ettől az időponttól számított nyolc napon belül lehet előterjeszteni”.

A panaszolt esetben megállapítható, hogy a sérelmek felismerése – azok jellegéből fakadóan – egybe esett az intézkedés foganatosításának időpontjával, így az Rtv. 93. § (1) bekezdés első fordulata alkalmazásának volt helye. Mivel a sérelmezett intézkedésre 2010. december 7-én került sor, a panasz előterjesztésére nyitva álló határidő december 15-én járt le. A panaszos ugyanakkor sérelmeit a Testületnél ügyfélszolgálatán csak 2011. január 3-án, tehát a fenti határidőt elmulasztva adta elő. Ezért szükség volt annak vizsgálatára, hogy a panaszos mulasztása annak az eredménye-e, hogy az intézkedéssel szemben igénybe vehető jogorvoslati lehetőségekről nem kapott tájékoztatást, illetve egyébként neki felróható-e.

Amikor a panaszos rendőri mulasztás miatt nincs tisztában a Testülethez fordulás határidejével, a Testület gyakorlata következetes abban, hogy a késedelmet kimentettnek tekinti, a késedelmesen előterjesztett panaszokat befogadja, és érdemben vizsgálja.

Tekintettel arra, hogy az eljáró rendőrök a panaszossal szemben nem az Rtv-ben, hanem a Be-ben rögzített cselekményt hajtottak végre, vagyis a rendőröknek nem állt fenn az Rtv. 20. §-a szerinti tájékoztatási kötelezettsége, a panaszos bizonyosan nem kapott kioktatást az Rtv. szerinti panaszlehetőségekről. Ez azonban – ellentétben azokkal az esetekkel, amikor a rendőrök az Rtv. V. vagy VI. fejezetében szabályozott intézkedések foganatosítása, illetve kényszerítő eszközök használata után nem teljesítik a tájékoztatási kötelezettségüket – jelen ügyben nem tekinthető felróható rendőri mulasztásnak, mivel ilyen jellegű kifejezett jogszabályi előírás a Be-ben szabályozott rendőri tevékenységre nem vonatkozik. Az, hogy egy, a Be. alapján rendőrök által foganatosított eljárási cselekmény végrehajtásának módja az Rtv. szerinti panasz eljárás keretében vizsgálható-e, rendkívül bonyolult jogkérdés, amelynek kapcsán sokáig az ügyészi álláspont sem volt egyértelmű, így az eljáró rendőröknek nem róható fel, hogy a fenti tartalmú kioktatás nem hangzott el.

Azonban ugyanezen okból – a kérdés komplexitása és a két törvény egymáshoz való viszonyának bonyolultsága miatt – a jogban járatlan panaszosnak sem róható fel, hogy – kioktatás hiányában – az ügyére végső soron irányadó szabályozásban megszabott határidőt kis mértékben túllépve terjesztett elő panaszt.

Ezért a Testület úgy ítélte meg, hogy a késedelem – a rendőri felróhatóságtól függetlenül – kimenthető azon az alapon, hogy a panaszos nem volt a Testület eljárásra, és e körben a panasz benyújtásának határidejére vonatkozó megfelelő információk birtokában, a harminc napot el nem érő késedelmét így a Testület kimentettnek tekinti, és a panaszban foglalt sérelmeket érdemben vizsgálja.

IV.

Az eljárás során a Testület megállapította, hogy a panaszolt intézkedések érintették a panaszosoknak a Magyar Köztársaság Alkotmányáról szóló 1949. évi XX. törvény 54. § (1) bekezdésében rögzített emberi méltósághoz való alapvető jogát az alábbiak szerint.

A panaszos beadványának kiegészítésében annyit rögzít, hogy a házkutatás végrehajtása során P. B. r. tzls. hazugnak nevezte. A Testület arra vonatkozó kérdésére ugyanakkor, hogy milyen egyéb sértő kifejezésekkel illették őt a rendőrök fellépésük során, a panaszos további választ nem adott.

P. B. r. tzls. a panaszos előadására azt reagálta: nem igaz, hogy a panaszosra vagy az élettársára sértő megjegyzéseket tett volna. Az intézkedés során mindvégig határozott, de kulturált hangnemet használt, véleményét nem közölte, sértő kijelentésekkel nem élt. Sérelmezi ezért a panaszos valóságnak nem megfelelő állításait – különösen mivel azokat a fegyelmi jogkört gyakorló felettese előtt adta a panaszos elő –, amely kijelentések megítélése szerint hivatalból üldözendő hamis vádnak is minősülhetnek.

P. A. r. ftörm. jelentésében azt közölte, hogy az eljárási cselekményeknél bűnügyi technikusként volt jelen, feladata fényképfelvételek készítése volt, a házkutatás és a lefoglalás lebonyolításában más módon nem vett részt. Megjegyzi ugyanakkor, hogy P. B. r. tzls. mind a két cselekménynél kulturáltan beszélt és viselkedett.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése értelmében „a Rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”, míg a 11. § (1) bekezdés rögzíti, hogy „a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni”.

Felhívja a Testület a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is, amelyek ugyan nem minősülnek normatív előírásoknak, mégis alapjaiban határozzák meg a rendőri hivatás értékeit, és erkölcsi iránymutatásul szolgálnak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 5. pontja szerint „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el”.

A Testület a fenti rendelkezésekre hivatkozással számos korábbi állásfoglalásban is leszögezte már álláspontját, miszerint az intézkedő rendőröktől – mint közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaitól – minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Véleményét – amelyet a konkrét esetben is irányadónak tekint – 64/2008. (VIII. 18.) számú állásfoglalásban az alábbiak szerint foglalta össze. „A rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is elsősorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházza fel a rendőröket, az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket.”

Az, hogy ezen követelményeknek a rendőrök a konkrét esetben eleget tettek-e, nem volt kétséget kizáróan eldönthető. A rendőrök saját elmondásuk szerint kulturáltan viselkedtek a panaszossal, miközben a panaszos azt állítja, hogy emberi méltóságát sértő megjegyzéseket tettek rá.

A felek előadásában tapasztalt ellentmondást a Testület a rendelkezésére álló eszközökkel nem volt képes feloldani, így a rendőrök által alkalmazott hangnem miatt a panaszos emberi méltósághoz való jogának a megsértését nem tudta megállapítani.

V.

A fentiek alapján a Testület a panaszt – az Rtv. 93. § (2) bekezdésének megfelelően – az intézkedést fogantatosító szerv vezetőjéhez teszi át.

Budapest, 2011. június 22.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag